

Το βασιλόπουλο και ο δράκος

Βασιλοπούλες, δράκοι, ευχές, άνεμοι και στοιχειά, ζώα, βοσκοί, δαχτυλίδια και πριγκιπόπουλα με θαρραλέα λευκά άλογα συναγωνίζονται για το ποιος θα ηγηθεί στην καλύτερη ιστορία, ποιοι θα κάνουν την πιο καλή πράξη, ποιοι θα τιμωρήσουν περισσότερο, αλλά και ποιοι θα αγαπήσουν ή θα αγαπηθούν όσο δεν μπορούν άλλο.

Η πρόταση της Ραλλούς Βογιατζή με βύθισε σε ένα συναρπαστικό, πολλές φορές πέραν του φαντασιακού, κόσμο των παραμυθιών που η παράδοση δημιούργησε και εξέλιξε στον ευρύτερο ελλαδικό χώρο. Συνήθως ηθογραφικά, αλλά πολλές φορές ακραία βίαια, τα ελληνικά παραδοσιακά παραμύθια κάνουν σαφή την όχι αμιγώς «παιδική» χρήση τους, όπως την έχουμε στο σύγχρονο μυαλό μας, και από τις πρώτες αναγνώσεις είναι ευδιάκριτη η γραμμή που με αντίστροφη πορεία μάς οδηγεί στον Αίσωπο χωρίς ίσως, ανάμεσα σε πιο πολύπλοκες εξιστορήσεις, το διαυγές συμπέρασμα και μήνυμα.

Τελικά καταλήξαμε στο «Βασιλόπουλο και τον Δράκο», ένα παραμύθι όπου η δράση μετακινείται συνεχώς σε άλλα μέρη και μας μιλάει για την πίστη, την επιμονή, την ανατροπή των δεδομένων και τη γενναιοδωρία.

Εδώ ακριβώς έρχεται να δράσει καταλυτικά ο Γιώργος Κοροπούλης, που ανασκεύασε τη δομή και έπλασε σε στίχους την αφηγηματική γλώσσα, περνώντας τη δημιουργία των λαϊκών αφηγητών, από στόμα σε στόμα και από γενιά σε γενιά, στα χέρια του σύγχρονου ποιητή. Η συγκεκριμένη μορφή του παραμυθιού, με τη μουσική αφήγηση και τον έμμετρο λόγο, εντάσσεται στο σύνολο δημιουργιών «μετασηματισμών κατά Lorentz» που ο Γιώργος παρουσιάζει κατά καιρούς, αυτή τη φορά μαζί μου.

Ο ήχος μιας τόσο καλής ορχήστρα και η συνεργασία με τον Γιώργο Πέτρου αποτέλεσε μεγάλη πρόκληση, τόσο ηχοχρωματική όσο και υφολογική, αναζητώντας και ανασυνθέτοντας, σε συνδυασμό με την κιθάρα την Κορίνας Βουγιούκα, στοιχεία των τροβαδούρων και της ελληνικής παράδοσης.

Πολλές ευχαριστίες στον Δημήτρη Πιατά για την εμπιστοσύνη, στη Ραλλού Βογιατζή για την ιδέα, την πρόταση και τις πολλές ώρες ανάγνωσης και συζήτησης και, φυσικά, στον Δημήτρη Παπαδημητρίου για την «από πάντα» στήριξη.

Κατά τη διάρκεια των αναγνώσεων και της σύνθεσης είχα, με τον τρόπο της κάθε φορά, τη συντροφιά της δικής μας βασιλοπούλας που μας εμφανίστηκε με μοναδικό τρόπο τις μέρες της ολοκλήρωσης του έργου και μου δημιούργησε μεγάλη αγωνία για τον αν αυτό που ετοιμάσα θα ενδιαφέρει τελικά και ένα παιδί.

Στην Αριάδνη μας, λοιπόν,
Τάσος Ρωσόπουλος